

I skovens dybe, stille ro

Fritz Andersen

Sats: Oluf Ring

1. I skovens dy - be, stil - le ro, hvor san - ger - hæ - re bo,
 hvor sjæ - len lyt - ted man - gen gang til fug - lens gla - de sang,

1. I skovens dy - be, stil - le ro, hvor san - ger - hæ - re bo,
 hvor sjæ - len lyt - ted man - gen gang til fug - lens gla - de sang,

1. I skovens dy - be, stil - le ro, hvor san - ger - hæ - re bo,
 hvor sjæ - len lyt - ted man - gen gang til fug - lens gla - de sang,

der er i - dyl - lisk stil - le fred i sko - vens en - som - hed, og

der er i - dyl - lisk stil - le fred i sko - vens en - som - hed, og

der er i - dyl - lisk stil - le fred i sko - vens en - som - hed, og

hjer - tets længs - ler ti - e her, hvor fred og hvi - le er.

hjer - tets længs - ler ti - e her, hvor fred og hvi - le er.

hjer - tets længs - ler ti - e her, hvor fred og hvi - le er.

2. Hør! landsbyklokken lyder ned,
 bebuder aftenfred,
 småfuglen, før den går til blund,
 end kvidrer lidt en stund;
 i mosen kvækker højt en frø,
 stærkt damper mark og sø,
 nu klokken tier, - aftens fred
 sig stille sænker ned.